

Independència per Catalunya i el País Basc! Per unes repúbliques obreres!

El Govern català de Barcelona ha convocat un referèndum per l'1 d'octubre amb la pregunta: «Voleu que Catalunya sigui un estat independent en forma de república?» i s'ha compromès a actuar segons el resultat. La LCI diu: *Voteu sí! A baix la monarquia! Per una república obrera!*

El Govern espanyol ha declarat que aquesta votació és inconstitucional i està amenaçant de recórrer al exèrcit per retenir forçosament la nació catalana dins les fronteres espanyoles. És en interès dels treballadors d'arreu del món defensar el dret de la nació catalana a celebrar el referèndum i a separar-se de l'Estat espanyol!

L'article que trobareu a continuació és la traducció d'un suplement publicat pels nostres camarades del Grupo Espartaquista de México que es va distribuir l'1 de maig a Barcelona. Des de la publicació d'aquest article, la LCI ha corregit públicament la seva línia per defensar la independència de Catalunya, no només d'Espanya, sinó també de França (vegeu *Spartacist* [edició en francès], núm. 43, estiu de 2017). Destacant l'existència d'una única nació catalana i una única nació basca, totes dues dividides i oprimides per dos estats capitalistes, exigim la independència per a Catalunya i el País Basc, del nord i del sud.

Malgrat el fred hivernal d'un dilluns al matí, dia feiner, 40.000 persones s'aplegaven a Barcelona per acompanyar Artur Mas i dos acusats més el dia que s'iniciava el seu judici, al mes de febrer. Els acusaven de desafiar el Tribunal Constitucional espanyol per promoure la independència de Catalunya. Aquella marxa del 6 de febrer era plena d'estelades. La mateixa estelada –inspirada en les banderes de Cuba i Puerto Rico– que el Govern de Mariano Rajoy prohibia hissar als ajuntaments de Catalunya. L'any passat la Unió d'Associacions Europees de Futbol (UEFA) fins i tot va multar escandalosament el Barça, perquè els aficionats blaugranes agitaven estelades en un partit de la Lliga de Campions. ***Exigim que Madrid no toqui Mas i els altres acusats! Onejar l'estelada no és un crim!***

La intensificació de la repressió anticatalana per l'Estat espanyol ha provocat protestes massives a Catalunya en favor de la independència. L'any 2010, un milió i mig de persones sortien als carrers del centre de Barcelona per

protestar contra la derogació dels articles clau de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. El setembre de 2016, per la Diada, més d'un milió de manifestants proindependència tornaven a sortir als carrers.

Fa vuitanta anys Barcelona era el centre de la revolució espanyola i de la Guerra Civil. Com assenyalàvem al número 36 de l'edició en espanyol de *Spartacist* «Trotskismo vs. frentepopulismo en la Guerra Civil Española» (novembre de 2009): «Els Fets de maig de 1937 a Barcelona van marcar el punt àlgid d'una dècada de revolució i contrarevolució a Espanya que va començar amb la caiguda de la dictadura militar de Primo de Rivera el 1930 i de la monarquia un any més tard, i que va acabar amb l'esclafament de la República pel general Francisco Franco el 1939». Els obrers catalans se situaven al capdavant de la lluita per la revolució socialista, però dècades de repressió franquista sagnant van portar la qüestió nacional al primer pla, tant a Catalunya com al País Basc.

Catalans i bascos lluiten avui per l'alliberament nacional de l'estat capitalista espanyol. Durant dècades, el Partit Popular (PP) de Mariano Rajoy s'ha alternat amb els socialdemòcrates del Partit Socialista Obrer Espanyol (PSOE), igual de xovinistes, per a l'administració del domini capitalista. Actualment, el PP forma part d'un govern de minoria que ha aconseguit mantenir-se al poder fent valer l'antic acord dels principals partits per mantenir les nacions minoritàries catalana i basca dins de les fronteres d'Espanya per la força. Aquest és el contingut fonamental de la Constitució espanyola xovinista i antidemocràtica de 1978, que va establir la monarquia com a amo bonapartista. La lluita per l'alliberament de les nacions oprimides és en interès del proletariat! Cadascun dels cops al xovinisme de l'estat burgès espanyol beneficiaria els treballadors de tot arreu!

Les nacions catalana i basca s'estenen cap al nord, travessant la frontera francesa, i l'Estat francès xovinista també les manté oprimides per la força i sense cap dret. La força motriu del moviment per la independència ve del sud. Si els bascos o els catalans obtinguessin la independència d'Espanya, és molt probable que els seus connacionals de la banda francesa els seguirien. En qualsevol cas, defensem el dret a l'autodeterminació de les províncies basques i catalanes del nord.

La llengua és un element central de la identitat nacional

dels catalans i dels bascos. Els governants xovinistes castellans han provat, una vegada i una altra, d'exterminar el català i l'eusquera, i d'imposar el castellà, l'idioma de l'opressor. Entre el final dels anys trenta i el final dels setanta, la ferotge repressió franquista feia que, per a un català o un basc, el simple fet de parlar la seva llengua en públic els podia dur a la presó. Les monges a les escoles instruïen perquè es parlés «en cristià»; és a dir, en castellà. El fet que tant el català com el basc hagin sobreviscut a segles de dominació de Castella demostra la voluntat d'aquests pobles d'existir com a nacions diferenciades i la seva capacitat d'assimilació dels immigrants en les seves societats.

La Constitució del 78 va establir les bases d'un autogovern regional limitat. Catalunya aconseguia arrancar a Madrid certs drets d'autonomia. Pocs anys després, el Govern autonòmic va començar a introduir el català com a llengua d'ensenyament a tots els nivells de l'escola pública. A hores d'ara, més de deu milions de persones (incloent-hi 38.000 a França) parlen català, més o menys la mateixa quantitat de parlants que el suec o el grec.

L'any 2010, el Tribunal Constitucional espanyol va esbudellar l'Estatut d'autonomia de Catalunya de 2006. Va dictaminar, entre altres coses, que Catalunya forma part de «la nació espanyola, indivisible i única» i que el català no podia ser la llengua «preferent» de l'Administració, els mitjans de comunicació i l'ensenyament públic a Catalunya. El novembre passat, el Constitucional es va atorgar més poders: per exemple, restablir l'espanyol com a llengua d'ensenyament a l'escola pública. Des del 2010, Madrid ha imposat cada vegada més l'ús de l'espanyol en tots els àmbits de la vida quotidiana. Les multes per no etiquetar en castellà un producte comercial a Catalunya se situen entre 15.000 i 1,2 milions d'euros. Només l'any 2016, es van introduir 64 noves normes que requereixen l'ús del castellà a Catalunya, fet que exposa la vida quotidiana a tota una sèrie de casos de repressió lingüística. La qüestió de la llengua també és molt important a França, on els bascos i els catalans no tenen cap dret nacional o lingüístic. Pel dret de tots els bascos i els catalans a estudiar en la seva llengua pròpia! Cap privilegi a l'espanyol ni al francès!

Gens de confiança en la burgesia catalana!

Rajoy i els seus correligionaris del PP recorren cada vegada més al sistema judicial dominat per Madrid en contra dels catalans independentistes. Al novembre, el Tribunal Constitucional es concedia la facultat de suspendre funcionaris públics –és a dir, funcionaris catalans– sense audiència. Actualment, més de 400 funcionaris, alcaldes i regidors catalans s'enfronten a càrrecs en diversos tribunals. Quant a Artur Mas, amb la condemna pendent perquè hi va presentar recurs, va ser declarat culpable, amb una multa de 36.500 euros i la inhabilitació per a càrrecs públics durant dos anys. El Tribunal Constitucional va dictaminar que Mas va «desobeir» la prohibició de convocar un referèndum d'independència l'any 2014, mentre era president del govern de la Generalitat de Catalunya, un referèndum en què prop del 90% dels votants es va mostrar a favor de la independència de Catalunya! Madrid també ha acusat Carme Forcadell, presidenta del Parlament de Catalunya, pel «crim» de permetre el debat sobre la proposta d'un segon referèndum d'independència, una proposta avalada per la majoria dels representants del Parlament i per l'actual president de la Generalitat, Carles Puigdemont. Al febrer, el

Tribunal Constitucional anul·lava una resolució del Parlament per convocar el referèndum l'any 2017.

Recentment, el Govern de Rajoy va anunciar que, en cas que la Generalitat intentés celebrar el referèndum, preferiria **tancar** les escoles públiques de Catalunya perquè no s'utilitzessin com a col·legis electorals. Després va venir l'amenaça sinistra d'invocar la Constitució espanyola per revocar el que queda de poder autonòmic a la Generalitat.

Catalunya produeix més del 25% de les exportacions espanyoles, amb un PIB *per capita* de 28.900 euros el 2015. El País Basc té el PIB *per capita* més elevat a Espanya, amb 30.500 euros i produeix el 8,8% de les exportacions. La classe dirigent espanyola sap molt bé que la seva petita presó de pobles es reduiria pràcticament al no-res sense les seves dues regions més rendibles i, per tant, no permetrà una secessió pacífica de Catalunya i del País Basc. Està clar que, amb la intensificació del xoc entre Catalunya i Espanya, es podria plantejar una intervenció militar de l'amo cruel contra la nació oprimida. Aquest enfrontament posaria immediatament els interessos de classe antagònics en un primer pla. Només la classe obrera, mobilitzada independentment al capdavant de tots els pobres i oprimits, té el poder social de lluitar per la sobirania de les nacions minoritàries contra el xovinisme dur de Madrid.

En canvi, el considerable sector de la burgesia catalana que prefereix la independència nacional es llançaria sense vacil·lar als braços dels seus homòlegs de Madrid per por del proletariat insurgent. Al capdavant, els governants capitalistes de la nació dominant i de les nacions oprimides s'uniran en defensa dels seus privilegis de classe contra els que exploten per obtenir beneficis: els obrers d'Espanya, Catalunya i el País Basc. Seria suïcida que el proletariat i els oprimits catalans depenguessin de la burgesia catalana en la lluita per l'alliberament nacional.

Intem als que s'oposen a l'opressió nacional a defensar la independentista catalana Candidatura d'Unitat Popular (CUP) contra la repressió de l'Estat espanyol. D'entre els 16 alcaldes i 372 regidors de la CUP, n'hi ha diversos que s'enfronten a judicis per onejar l'estelada als ajuntaments i per obrir oficines municipals en festius oficials estatals. Cinc membres de la CUP han estat acusats del delictes medieval d'«insultar el rei» per haver cremat fotos de Felip VI durant la Diada de l'any passat. Des de llavors, la CUP ha estat objecte d'una campanya de criminalització per part del PP, amb l'objectiu de restar-li seguidors.

D'altra banda, el conegut separatista basc Arnaldo Otegi va ser alliberat l'any passat després de sis anys i mig de presó pel seu destacat paper en l'intent de recuperar Batasuna, partit nacionalista d'esquerra il·legalitzat. Inhabilitat per a càrrecs públics, Otegi també havia estat declarat culpable d'insultar el rei d'Espanya. Posteriorment, la condemna d'un any es va commutar quan el Tribunal de Drets Humans de la Unió Europea a Estrasburg va declarar que la pena era «desproporcionada» tenint en compte el delictes comès. Segons el codi penal espanyol vigent: «El qui calumnii o injuriï el rei o qualsevol dels seus ascendents o descendents, la reina consort [...] ha de ser castigat amb la pena de presó de sis mesos a dos anys». A més, ara, qualsevol suposada «amenaça» contra el monarca constitueix un acte de terrorisme. Per exemple, recentment, Valtonyc, un raper de l'illa de Mallorca, va ser acusat d'insultar el rei i d'incitar al terrorisme, i va ser empresonat durant tres anys i mig. Fora la monarquia espanyola i els seus poders de govern bonapartistes!

Les lleis contra els insults a la monarquia només serveixen per enfortir l'aparell repressiu estatal burgès d'Espanya, dirigit principalment contra el proletariat. Les lleis «antiterroristes» draconianes han estat utilitzades amb duresa i de manera implacable contra els bascos independentistes. El líder fundador d'Herri Batasuna va ser assassinat brutalment l'any 1984 per un esquadró de la mort dels Grups Antiterroristes d'Alliberament (GAL), formats sota la direcció del Govern espanyol del PSOE postfranquista de Felipe González.

La classe obrera de tot Espanya té un interès vital a oposar-se a la persecució de la CUP i de tots els bascos i catalans independentistes com un acte d'oposició a l'opressió nacional i com a part de la lluita per defensar el seu propi dret d'organitzar-se i lluitar. La coalició electoral de la CUP, falsament anomenada *anticapitalista*, té un paper fonamental en el manteniment de Puigdemont al capdavant de la Generalitat, perquè els seus deu diputats (de 135) li donen la majoria que necessita al Parlament català. Tanmateix, la CUP petitburguesa no obté cap recompensa de la classe dirigent catalana: la Generalitat va aprovar la condemna dels cupaires tot afirmant que, efectivament, és un delictes cremar fotos del monarca madrileny. Fora tots els càrrecs contra els nacionalistes de la CUP. Madrid: deixa la CUP!

A baix la UE, enemiga dels drets nacionals!

Després de la gran recessió mundial del 2008, la Unió Europea va imposar una política d'austeritat econòmica a Espanya a canvi de préstecs. Arran d'això, l'atur juvenil a Catalunya és del 32%, el nombre d'aturats durant més de dos anys ha augmentat de manera alarmant i l'11% dels treballadors catalans ocupats estan per sota del llindar de pobresa d'Espanya. Malgrat tot, davant les amenaces de Madrid, Puigdemont i Mas –que, de fet, van gestionar les mesures d'austeritat de la UE a Catalunya– demanen suport als seus germans de classe, els capitalistes a la UE. Quan el van condemnar al març, Mas va declarar: «Recorrerem la sentència i arribarem fins a últimes instàncies de la justícia, fins a l'europea si cal» (Noticiés, TV3 et Catalunya Ràdio, 13 març). En un fòrum celebrat a la seu del Parlament de la UE, a Brussel·les, a mitjan gener, Puigdemont –que governa en coalició amb el partit nacionalista burgès Esquerra Republicana de Catalunya (ERC)– va sol·licitar a la UE que donés suport al referèndum per la independència catalana. La sala estava plena... de centenars de convidats catalans, després del desaire dels funcionaris de la UE.

La UE dona un suport indefectible a l'Estat espanyol, malgrat les falses esperances de la burgesia catalana. La mateixa Angela Merkel ho va deixar clar l'any 2015, quan va declarar que la seva posició sobre Catalunya era «molt similar» a la de Rajoy. La UE és una enemiga mortal dels drets nacionals dels oprimits. N'hi ha prou de demanar a qualsevol dels empobrits treballadors grecs, que han anat veient com la UE estrangulava la sobirania nacional del seu país. Per això, diem: A baix la UE i l'euro! La UE és un consorci inestable de països capitalistes que treballa per augmentar els beneficis pressionant els treballadors arreu d'Europa, mentre que els seus membres dominants – Alemanya i, una mica menys, França i Gran Bretanya– la utilitzen per subordinar encara més els països europeus més febles i dependents. L'alliberament del jou espanyol es troba en mans del proletariat multiracial i multiètnic de Catalunya *contra* la Unió Europea.

Els treballadors portuaris espanyols marcaven el camí a seguir amb el cop inicial contra la UE i Rajoy al març. L'any 2014 el Tribunal de Justícia de la UE va declarar que la situació laboral de tots els ports d'Espanya –on els estibadors estan sindicats, inclosos els ports de Catalunya i el País Basc– incomplien les normes de la UE sobre «lliure empresa» (és a dir, «empreses sense sindicats»). Per fer complir les seves imposicions, la UE va imposar multes per valor de 23 milions d'euros a Espanya i, després, al març, va afegir una sanció diària addicional de 134.000 euros per desacatament. El Govern de Rajoy va aprovar un decret per forçar les dures condicions de compliment de les normes de la UE sobre aquesta força laboral estratègica sindicalitzada, que gestiona el 80% de les importacions i el 65% de les exportacions espanyoles. Com a resposta, durant els mesos de febrer i març la Coordinadora Estatal de Treballadors del Mar (CETM) va començar a mobilitzar vagues portuàries per tot el país amb una àmplia difusió de les accions solidàries d'altres sindicats d'estibadors d'arreu del món. Davant les vagues portuàries, la majoria dels membres del Congrés es van negar a aprovar el decret antisindical, fet que va representar una sonora derrota per al Govern minoritari de Rajoy. Era la primera vegada que el Congrés rebutjava un decret del Govern des del 1979!

La batalla no ha acabat, però. L'objectiu de la UE és eliminar el treball sindical dels ports i reduir els salaris, i les multes punitives contra Espanya s'acumulen per fer complir aquesta imposició. La lluita dels treballadors portuaris subratlla la naturalesa de la UE com un càrtel imperialista decidit a imposar una explotació cada cop més gran a la classe treballadora europea. Avui dia, els estibadors sindicalitzats de diversos països de la UE lluiten contra els intents paral·lels de confinar la descàrrega dels vaixells a treballadors marítims del Tercer Món, cruelment explotats i sense sindicat. Els treballadors portuaris d'Alemanya i d'alguns altres països de la UE –amb ports que també incompleixen les normes de «lliure empresa» de la UE– aviat es podrien enfrontar als atacs de la Unió Europea contra els seus sindicats, especialment si aquests reglaments triomfen a Espanya.

Els estibadors espanyols estan duent a terme una lluita crucial per a tot el proletariat europeu. La victòria requereix combatre els buròcrates sindicals que capitulen davant els líders de la UE. D'aquesta manera, la federació del Consell Internacional d'Estibadors, amb seu a Espanya, demana que es compleixi «la decisió del Tribunal de Justícia Europea». Els altres lloctinents del capital en el moviment obrer que lideren el sindicat portuari CETM, hegemònic a Espanya, estan disposats a traïr l'existència del sindicat a canvi de protecció dels llocs de treball i de les pensions per a la força laboral actual. El cap de la CETM, Antolín Goya, destaca que «la continuïtat laboral dels treballadors portuaris actuals» és un dels «problemes que la nova norma hauria de regular» (*Estibadores*, 7 març). Treballadors portuaris d'Europa: és urgent exercir el vostre gran poder social contra els atacs que estan patint la CETM i tots els estibadors sindicalitzats d'Espanya per part de la UE i el Govern espanyol!

Els populistes i socialxovinistes s'oposen a la independència catalana

La formació política burgesa Podemos és un partit principiant de xovinistes castellans disfressats de populisme «antisistema». El seu líder, Pablo Iglesias, ha demanat que el referèndum sobre la independència catalana es faci a tot

Espanya, fet que només significaria condemnar la nació catalana a l'opressió contínua de Madrid. El gros de l'esquerra espanyola comparteix aquesta visió xovinista, incloent-hi el Partido Comunista Español (PCE), ara un soci menor en el bloc electoral Unidos Podemos, amb Podemos i les diverses divisions estalinistes i fills del PCE (*vegeu*, en castellà, «Primero de Mayo en Barcelona. Trotskismo vs. reformismo sobre la cuestión nacional», *Espartaco*, núm. 46, octubre de 2016).

Aquesta perspectiva xovinista també és compartida pels falsos trotskistes d'Izquierda Revolucionaria (Esquerra Revolucionària en Catalunya) –seguidors del ja mort pseudotrotskista britànic Ted Grant–, que recentment han signat una declaració d'unitat amb el Comitè per una Internacional dels Treballadors de Peter Taaffe, al qual pertany el grup dels Estats Units Socialist Alternative. Malgrat els seus constants compromisos per lluitar «pel dret a l'autodeterminació» de Catalunya i el País Basc, Izquierda Revolucionaria en realitat *s'oposa* a la independència de les nacions oprimides d'Espanya. Així, en un fullet de 2014 dedicat a la qüestió nacional de Catalunya («¡Por el derecho a la autodeterminación, por el socialismo!»), els grantistes espanyols hi declaraven: «La tasca del moviment obrer, aquí com allà, a Euskal Herria i a Catalunya, al conjunt de l'Estat espanyol i a Europa, no consisteix a construir nous estats i construir noves fronteres, sinó a construir el socialisme a escala mundial». Darrere d'aquesta retòrica sobre el «socialisme», hi ha un programa xovinista.

Els trotskistes genuïns estem per la independència aquí i ara, sense fer de la revolució socialista una condició prèvia, entenent que la lluita per l'alliberament nacional és una força motriu en la lluita pel poder obrer. No és el cas d'Izquierda Revolucionaria, que a la crida per la independència de Catalunya i el País Basc hi contraposa la consigna d'una «República Federal Socialista» *d'Espanya!* Doncs quina «autodeterminació»? I què deu significar la paraula «socialisme» per a l'arxireformista Izquierda Revolucionaria? Gasten molta tinta predicant la «independència de classe» davant la burgesia *catalana*; per ells, els populistes burgesos i xovinites de Podemos no són més que una palanca «per a la transformació socialista» (*El Militante*, 3 de febrer [en línia])!

El Internationalist Group (IG), establert als Estats Units, actua com a eina de la burgesia castellana. Recolza l'opressió nacional dels catalans, sense ni tan sols pretendre donar suport al dret d'autodeterminació. A favor la unitat sagrada d'Espanya, aquest grup escrivia:

«No és només que la part més rica d'Espanya sigui Catalunya, la burgesia de la qual vol deixar de subvencionar les regions

més pobres del sud; no és només que la independència significaria separar una de les seccions més combatives de la classe obrera; és que bona part (si no la majoria) dels treballadors de les fàbriques no parlen català, ja que molts vénen d'Andalusia».

– «Per una República de Treballadors Escocesos en una Federació Socialista de les Illes Britàniques» (setembre de 2014), internationalist.org [traducció pròpia].

El IG afirma que és *la independència catalana* la que «discriminaria» els espanyols! L'opressió d'una nació sencera per part de la burgesia *castellana* no preocupa aquests «Grans d'Espanya». Segons ells, per la seva consciència de classe i la seva combativitat històriques, el proletariat català ha renunciat a qualsevol dret d'alliberar-se del jou castellà. El IG dóna suport implícit als privilegis del castellà i demostra la seva ignorància en negar que la majoria dels treballadors de Catalunya parlen català, mentre que, de passada, retraten els catalans com a avars i racistes: la propaganda espanyolista habitual del PP.

La independència de Catalunya donaria un gran impuls a la lluita per la independència del País Basc (i a la dels seus respectius connacionals de l'altra banda de la frontera francesa). S'acsejaria l'Espanya monàrquica, la unitat de la qual respecta tant el IG, i representaria un bon cop contra el consorci imperialista de la UE (al qual, per cert, el IG aprecia força).

En una oposició decidida al xovinisme vil de gran potència d'aquests aspirants al trotskisme i al centenari de la revolució russa dirigida per Trotsky i Lenin, la Lliga Comunista Internacional ressalta de nou la perspectiva classista que va ser clau per a la victòria d'octubre de 1917 dels obrers de la presó russa dels pobles:

«La solució marxista de la qüestió de la democràcia implica que el proletariat, en la seva lluita de classes, *faci servir totes* les institucions i aspiracions democràtiques contra la burgesia per preparar la victòria del proletariat sobre la burgesia, amb vista a enderrocar-la. [...]

«En la nostra guerra civil contra la burgesia, *nosaltres* unirem i fusionarem els pobles, *no* per la força del ruble, *no* per la força del garrot, no per la violència, sinó per l'acord *voluntari* i el consentiment lliure dels treballadors contra els explotadors. En mans de la burgesia, la proclamació de la igualtat de drets per a totes les nacions s'ha convertit en un instrument d'engany; per nosaltres, serà la veritat que facilitarà i accelerarà el pas de totes les nacions al nostre camp. Sense una organització veritablement *democràtica* de les relacions entre les nacions –i, en conseqüència, sense llibertat de formar un Estat separat–, la guerra civil dels obrers i dels treballadors de totes les nacions contra la burgesia esdevé *impossible*.»

– Lenin, «Resposta a P. Kievsky (Y. Pyatakov)» (agost-setembre de 1916) [traducció pròpia] ■

Le Bolchévik

Publicat pel comitè central de la Ligue trotskyste de France

4 números (1 any) més *Spartacist* (edició en francès)

Estat francès: 3€ Estat espanyol: 4,50€

Espartaco

Publicat pel Grupo Espartaquista de México

4 números més *Spartacist* (edició en espanyol)

Per avió: 4€ Per vaixell: 2€

Spartacist, òrgan del Comitè Executiu Internacional de la Lliga Comunista Internacional (Quarta Internacionalista), es publica en alemany, anglès, francès i espanyol.

Subscriu-t'hi!

Nom: _____ Tel.: _____

Adreça: _____ Codi postal: _____

Població: _____ País: _____

Pagament per xec a nom de la Société d'édition 3L
LB, B.P. 135-10, 75463 Paris Cedex 10 França
Contacte: +33 (0)1 42 08 01 49 Itfparis@hotmail.fr

Centre internacional: ICL, Box 7429 GPO, New York NY 10016 USA Web: www.icl-fi.org